

Laila og Stig Førstings sejleroplevelser i Caribien

Turen tog sin begyndelse fra Kastrup lufthavn den 30. december 2008 med en lang flyvetur via London og New York til Port of Spain på Trinidad. Herfra med taxa til Power Boat Marina, hvor båden som skulle være vores hjem de næste 2 måneder lå og ventede på os.

Vi startede fra Trinidad den 2.1.2009 efter først at have fejret nytår med andre skandinaviske venner i festligt lag. At fejre nytår i shorts og t-shirt er nok første gang, vi har prøvet det.

Første ben var til Grenada en tur på 80 sømil.

Grenada er en dejlig frodig ø, hvor vi tog en heldags-tur øen rundt.

Herfra fortsatte vi til Union Island og Tobago Cays nogle utrolig skønne steder, hvor vi bl.a fik snorklet meget, fik set skildpadder og mange flotte fisk

Herfra gik turen videre til ST. Vincent, hvor vi som på hele turen mødte mange dejlige mennesker. 95 % af befolkningen er sorte alle efterkommere af de slaver, som Danmark selv var med til sejle til Caribien.

Fra St. Vincent sejlede vi til St. Lucia.

Her blev vi mødt af langtursejlernes repræsentant Raf, som arrangerede en tur rundt på øen, hvor vi bl.a var på en 2 timers vandringstur i regnskoven, ned til et vandfald, hvor trappen der førte derned havde 1000 trin, som så også skulle passeres op igen hård, men dejlig og smuk tur. Vi besøgte desuden en aktiv vulkan, hvor jorden kogte og dampen stod op i store skyer..

St. Lucia en meget smuk ø, men desværre også med en meget fattig befolkning, hvor arbejdsløsheden ligger på omkring 80 % og den gennemsnitlige månedsløn, for dem der havde arbejde, lå på ca. Dkr. 2.000,-. Vi følte os på ingen måde utrygge ved at færdes på øen, men de prøvede selvfølgelig at sælge alt muligt

til os. Ganske forståeligt, for det var for de fleste, det eneste de havde at leve af. Der blev passet meget godt på os, så når vi havde været ude at spise om aftenen og skulle tilbage til gummibåden for at sejle ud til ankerpladsen, var der altid nogen der sørgede for, at vi kom sikkert af sted. Laila kunne da også uden problemer vedligeholde sin løbetræning, idet hun hver 2. morgen tog gummibåden ind til land og løb sine 8-9 kilometer.

Prisniveauet er som i Danmark nogle steder lidt højere andre steder, som her på St. Lucia meget lavere.

Herfra gik turen videre til Martinique, som jo er en fransk ø, hvilket den også bar præg af, dels var møntsorten euro, men også levestandarden, var meget højere end, hvad vi ellers havde set i Caribien. Støtten fra moderlandet var tydelig. Her var vi selvfølgelig også på øtur, samt besøgte flere bugte.

Bl.a. også en by, som i begyndelsen af det 19 århundrede, var blevet totalt ødelagt af et vulkanudbrud og samtlige indbyggere omkommet på nær en og han sad i et fængsel, hvor murene var så tykke, at varmen ikke kunne trænge igennem. Så hvad kan man lære af det???

Martinique var vores vendepunkt, så herfra begyndte tilbageturen til Trinidad med stop på St. Lucia, hvor vi tidligere var blevet behandlet så godt og derfra til Tobago, et ben på 179 sømil.

Som I kan se af det ene billede, var det ikke kun godt vejr vi sejlede i. Turen fra St. Lucia til Tobago tog 30 timer. En tur hvor vejret var præget af regn og hvor vindstyrken lå mellem 10 og 20 sek/m. Bølgehøjden mellem dal og top kunne vi på GPS'en aflæse til mellem 5 og 9 m høje.

Nu lyder det af meget, men bølgerne i det Caribiske hav er meget lange, så jeg vil hellere have 20 sek/m i Caribien end 10 sek/m i Køge Bugt.

Vi sejlede det meste af turen med 2 timer i cockpittet og 4 timer i kahytten, hvor vi enten sov, lavede mad eller læste bøger. Vindroret styrede båden og det gjorde det ganske godt, indtil snoren i roret knækkede. Det var umuligt at reparere roret i de høje bølger, så Laila fik lov at sove og skipper og Stig skiftedes til at håndstyre hver time de sidste 7 timer vi manglede til Tobago.

Tobago som jo hører sammen med Trinidad er en meget frodig ø, hvor der ikke er mange seværdighe-

der og den største by Scarborough ligner alle større byer i Caribien med mange gadehandlere og selvfølgelig MC Donalds og de øvrige fastfood restauranter.

Tobago var ikke særlig sejlervenlig, forstået på den måde, at det var meget svært at lande gummibåden, idet broerne var i meget dårlig tilstand eller totalt manglede, så vi måtte lande gummibåden direkte på standen, hvilket da også resulterede i, at vi en gang blev taget af brændingen, der vendte bunden i vejret på gummibåden med os nedenunder. Der skete ingen skader bortset fra vådt tøj og en motor, der måtte adskilles og renses for saltvand.

Sidste ben fra Tobago til Trinidad var på 61 sømil, derfor besluttede vi at starte ved 2200 tiden, så vi kunne være fremme i Power Boat, Trinidad i løbet af formiddagen, men da vi skulle hive ankeret og af sted, stod regnen ned i tove og når det regner på de kanter, så kommer der så meget regn ned, at sigtbarheden er lig nul.

Når så tilmed natten er kulsort efter solnedgang, som er ca. kl. 18.00, kunne det godt give lidt problemer med at sejle ud mellem de øvrige ankerliggere. Så vi besluttede at udsætte afgangens til regnen holdt op. Kl. 0100 regnede det stadig, men ikke mere end, at der var en smule sigt så op med ankeret og op med sejlene. Vinden var let ind fra agten, men bølgerne var store, så den første time, havde vi motoren på for overhovedet at komme frem.

Herefter fik vi lidt mere vind ca. 8-10 m/sek. og regnen holdt op, samtidig med at det klarede op, og stjernerne kom til syne på himlen, så vindroret blev sat på arbejde. Vi havde 2 timers skift med en person i cockpittet ad gangen, som altid om natten med livline og redningsvest.

Noget skal man jo tage sig til, så når skibet stort set passer sig selv, besluttede vi at begynde at fiske og efter ganske kort tid, var der gevinst. Samtidig steg vindens hastighed til ca. 20 m/sek og vi skulle også vige for en tankbåd, der passerede forbi. Resultatet blev, at fisken løb med både line og blink inden vi fik ro over båden igen.

Vi landede båden i Trinidad ved ca. middagstid efter i alt at have sejlet godt 600 sømil, samt en masse oplevelser rigere.

Det der stod tilbage nu var, at vi skulle overvære karnevallet i Trinidad, som siges at være fuld på højde med det i Rio, Brasilien.

Karnevallet startede kl. 0400 om morgenen, så det var tidligt op og ind til byen der hedder Port of Spain, hvor det hele skulle foregå. Vi havde arrange-

ret os med et lokalt rejsebureau.

Så inden vi myldrede ud til optogene, havde vi fået en T-shirt og hovedtørklæde, samt malet i hovedet, så vi ikke faldt helt ved siden af de lokale deltagere.

Vi skulle dog erfare, at vi blev smurt ind i endnu mere maling, så vi lignede nærmest omvandrende kunstværker, da den første dag sluttede ved ca. middagstid.

Dagen efter var der optog hele dagen i byen og man regnede med, at der var ca. 40-50.000 deltagere alle i flotte kostumer (meget små), så der var virkelig noget at se på. Musik var der også fra alle vogne og den var til tider lidt for høj for vores ører.

Den 28. februar var der afgang med fly fra Port of Spain til Kastrup via New York og London efter 2 måneders sejltur og oplevelser, som gik alt for hurtigt.

Når vi kigger tilbage på billeder og video vi har taget under vejs, er der kun et svar på, om det er noget vi har lyst til igen!!!. Sommeren er dejlig i Danmark, men vintermånederne i Caribien tåler ingen sammenligning.

Laila og Stig